

Arrest

nr. 187 844 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2008 treedt de verzoeker in het huwelijk met een Portugese vrouw, F. P. Op 22 januari 2009 dient de verzoeker, in functie van zijn Portugese echtgenote, een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 7 juli 2009 werd de verzoeker in het bezit gesteld van zijn verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.2. Bij vonnis van 6 december 2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel wordt de echtscheiding uitgesproken tussen de verzoeker en de Portugese F.P.

1.3. Bij vonnis van 17 november 2014 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, wordt verzoekers huwelijk met F.P. nietig verklaard wegens schijnhuwelijk.

1.4. Op 10 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat verzoekers recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 22 oktober 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“De betrokkene heeft een Fkaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Portugese, in België verblijfsrechtig, echtgenote met wie hij huwde op 08.07.08. Hij diende een aanvraag verklaring van inschrijving in functie van zijn echtgenote in op 22.01.09 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg een F kaart op 07.07.09.

Op 17.11.2014 werd het huwelijk tussen B. S. en Mevr F. P. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 14/3842/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 28.07.2015.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Europese in België verblijfsrechtig dame. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit bovengenoemd vonnis.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

1.5. Nog op 10 september 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens werd ter kennis gebracht op 22 oktober 2015 en die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

naam: B. S.,

voornaam: B.

geboortedatum: 26.01.1979

geboorteplaats: P. G.

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 21/11/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken wegens fraude door de Dienst vreemdelingenzaken op 10.09.2015.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 17.11.2014 (ref AR 14.3842/A) werd het huwelijk van de betrokkene met mevr F. P., I. A. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de Belgische openbare orde bevonden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als eerste middel kan aangemerkt worden, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 42septies en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De Raad stelt vast dat de verzoeker eveneens een middel aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“II . MIDDELEN TOT Vernietiging :

1. Gebrek aan motivering, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de verplichting van de administratieve overheid om het geheel van pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging te nemen, van de plicht tot zorgvuldigheid en grondigheid,

2. Schending van de artikelen 42 septies en 43 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht,

3. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

4. Schending rechtszekerheidsbeginsel (juridische duidelijkheid), schending van artikelen 7,8 en 62 van de wet van 15/12/1980:

III. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN :

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – artikelen 42 septies en 43 van de vreemdelingenwet :

**De bestreden beslissing beroept zich op het beginsel «*fraus omnia corrumpit* »*

Desalniettemin voorziet de vreemdelingenwet in de artikelen 42 quater – 46 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk hoe en in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden beëindigd/ingetrokken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 luiden als volgt :

“Art.2 : de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

“Art.3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

**Welnu, verzoeker ziet niet in hoe verwerende partij, op basis van een algemeen beginsel, zou kunnen ingaan tegen de Vreemdelingenwet.*

Algemene beginselen kunnen niet contra legem worden toegepast.

Als de wetgever uitdrukkelijk omschrijft in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden ingetrokken, dan dient hiermee rekening te worden gehouden.

Verzoeker roept de rechtsleer van Professor Debersaques (zie RVV Arrest 151 466 van 31/08/2015):

« Wanneer bij de intrekking van een verblijfskaart van een burger van de Unie of van een familielid van een burger van de Unie elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die kunnen wijzen op de toepassing van een uitzonderingsmogelijkheid zoals bijvoorbeeld voorzien in artikel 42 quater§4,4° Vreemdelingenwet, dan moet de minister hierover in de beslissing motiveren. »

« Voorts heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat een beslissing niet afdoende in rechte gemotiveerd is wanneer er enkel naar het algemeen rechtsbeginsel « *Fraus omnia corrumpit* » verwezen wordt in plaats van naar het wetsartikel in concreto. De wetgever heeft immers in de Vreemdelingenwet duidelijk aangegeven in welke gevallen en onder welke voorwaarden de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan een verblijfsrecht. Aangezien de minister of zijn gemachtigde andere regels moet respecteren naargelang de wetsbepaling waarop een beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen is gebaseerd, is het vereist dat die wetsbepaling duidelijk wordt vermeld ».

In casu, is het voor verzoeker dan ook niet mogelijk op een gerichte manier grieven te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing aangezien het haar niet duidelijk is op welke wettelijke bepaling verwerende partij zich nu precies heeft gebaseerd.

*Artikel 42 septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Welnu, artikel 42 septies voorziet slechts in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werkt in casu dan ook, *contra legem* hetgeen niet is toegelaten.

- Artikel 8 EVRM :

Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privéleven waarborgt en beschermt. Dat verzoeker het bestaan aantoonde van een privéleven, aangezien hij er verblijft en werkt minstens sinds 2009 zonder onderbreking.

Dat de wet aangaande de toegang tot verblijf toelaat dat het recht op een privéleven zou worden beperkt of belet indien er evenredigheid bestaat tussen het doel nagestreefd door de wet op de toegang tot verblijf en de individuele negatieve gevolgen die eruit voortvloeien ten opzichte van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien in huidig geval, de tegenpartij niet is overgegaan tot dit onderzoek.

Dat de tegenpartij het risico op schending van artikel 8 van het EVRM niet kon negeren en de gevolgen van de beslissing moest onderzoeken ten opzichte van dit artikel en haar motiveren; *quod non*.

Dat de genomen beslissing niet afdoende gemotiveerd is ten opzichte van artikel 8 van het EVRM.”

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het eerste middel:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de eerste bestreden beslissing gesteund is op het beginsel *fraus omnia corrumpit*, terwijl de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien in welke gevallen een verblijfsrecht kan beëindigd worden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijfsrecht werd ingetrokken tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Immers werd vastgesteld dat het verblijfsrecht verkregen was op grond van een huwelijk dat op 17.11.2014 niet verklaard werd als zijnde een schijnhuwelijk. Gelet op het voorgaande werd terecht besloten dat de verzoekende partij door het afsluiten van een frauduleus huwelijk de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt heeft.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging toepassing diende te maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat de wetgever op limitatieve wijze de gevallen heeft omschreven waarin een verblijfsrecht van een familielid van een unieburger kan beëindigd worden.

De kritiek van de verzoekende partij kan echter niet aangenomen worden.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij zelf in haar inleidend verzoekschrift aangeeft dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet slechts de mogelijkheid voorziet om een verblijfsrecht ex nunc te beëindigen, doch niet om het ex tunc in te trekken.

Nochtans kan niet zonder meer voorbijgegaan worden aan het feit dat het huwelijk van de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen bij vonnis van 17 november 2014 nietig verklaard werd, hetgeen impliceert dat het huwelijk geacht moet worden nooit te zijn afgesloten.

De grondslag van het verblijfsrecht dat de verzoekende partij op grond van gezinshereniging had verworven, moet derhalve geacht worden nooit bestaan te hebben. In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet louter ex nunc een einde zou dienen gesteld worden aan het verblijfsrecht dat nooit had kunnen toegestaan worden.

De door de verzoekende partij aangevoerde argumentatie kan juridisch geen stand houden.

*Gelet op het feit dat het huwelijk van de verzoekende partij geacht moet worden nooit te hebben bestaan, heeft de gemachtigde geheel terecht geoordeeld dat het op dit huwelijk gestoelde verblijfsrecht eveneens geacht moet worden nooit te zijn toegekend, zodat in toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit* terecht tot intrekking van het verblijfsrecht werd besloten.*

*Het Hof van Cassatie erkent het adagium *fraus omnia corrumpit* ook als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015). Een algemeen rechtsbeginsel kan als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen (R.v.V. nr. 143 614 van 20 april 2015; R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012; R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013).*

*De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief critérium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief critérium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; [http://iustitie.belgium.be/nl/binaries/cass201 Inl tcm265-210526.pdf](http://iustitie.belgium.be/nl/binaries/cass201%20Inl%20tcm265-210526.pdf)).*

*"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.*

*Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*' (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt*

verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. " (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

"Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54*). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium "*fraus omnia corrumpit*" wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. " (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende beëindigd te worden, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 42septies en 43 van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en staat het buiten betwisting dat de verzoeker op 22 januari 2009, in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet, een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn toenmalige Portugese echtgenote. De verzoeker wordt op 7 juli 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 17 november 2014 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de nietigverklaring uit van het huwelijk tussen de verzoeker en zijn echtgenote, dit wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis is definitief en het beschikkende gedeelte ervan werd in de gemeenteregisters overgeschreven op 28 juli 2015. Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers "recht op vestiging" ingetrokken, en deze beslissing vermeldt dat toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*", hierbij verwijzende naar de nietigverklaring van het huwelijk en verzoekers frauduleuze intenties die blijken uit het voornoemde vonnis van 17 november 2014.

De verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat de vreemdelingenwet, in de artikelen 42quater tot 46, uitdrukkelijk bepaalt hoe en in welke gevallen het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd / ingetrokken. Hij voert aan dat de gemachtigde niet op basis van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan ingaan tegen de bepalingen van de vreemdelingenwet aangezien algemene beginselen niet *contra legem* kunnen worden toegepast. De verzoeker geeft te kennen dat het *in casu* voor hem niet mogelijk is op een gerichte manier grieven te ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing aangezien het niet duidelijk is op welke wettelijke bepaling de verweerder zich nu precies heeft gebaseerd. De verzoeker benadrukt voorts dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werd volgens de verzoeker *in casu* dan ook *contra legem* toegepast, hetgeen niet is toegelaten.

De Raad merkt op dat het blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoeker voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing het verblijfsrecht genoot als familielid van een burger van de Unie (F-kaart). De verzoeker valt zodoende onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt voorts dat de wettigheid van de eerste bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de wetgeving zoals zij gold op het moment dat deze beslissing werd getroffen. Artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, regelde in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, in werking getreden op 1 juni 2008). Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van deze wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 55.)

En

“Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien:

(...)

– de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit».” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76).

Tevens dient te worden gewezen op de overgangsbepaling met betrekking tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007).

Artikel 47 van de voormelde wet bepaalt ter zake als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat :

1° (...);

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° (...).”

In casu was de verzoeker sedert 7 juli 2009 in het bezit van een F-kaart, dit naar aanleiding van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van de Portugese F.P. De eerste bestreden beslissing vermeldt dat het recht op vestiging wordt ingetrokken, en moet dus in die zin worden begrepen dat verzoekers recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.

Uit artikel 47, 3° van de wet van 25 april 2007 en uit de *supra* geciteerde memorie van toelichting blijkt onmiskenbaar dat artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet van toepassing is inzake schijnhuwelijk (als specifieke vorm van fraude) en dat dit wetsartikel de wettelijke verankering vormt van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”*, dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie betreft.

Het Hof van Cassatie erkent het adagium "*fraus omnia corrumpit*" als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die een verblijfsrecht genieten als familielid van een burger van de Unie, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* vastlegt. Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhierarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" om af te wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet.

Artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om "*een einde te stellen aan*" het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Hoewel een schijnhuwelijk, zoals *in casu*, valt onder de term "*fraude*" zoals voorzien in artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet en de verzoeker ook niet betwist dat zijn huwelijk met zijn Portugese echtgenote nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" werd *in casu* dan ook, zoals de verzoeker doet gelden, *contra legem* toegepast, hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoekers verblijfsrecht *ab initio* in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet miskend.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoeker verwijst naar arresten van de Raad merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. De verweerder gaat in de nota met opmerkingen echter nergens in op de kritiek dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet *contra legem* kan worden toegepast. In de mate dat de verweerder zou voorhouden dat de aangevoerde schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist, herhaalt de Raad dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet kan worden aangewend wanneer hiermee wordt ingegaan tegen een duidelijke wettelijke bepaling die uitdrukkelijk de gevolgen van “*fraus*” in een welbepaalde rechtsverhouding regelt. Waar de verweerder stelt dat het huwelijk door de nietigverklaring wordt geacht nooit te hebben bestaan zodat ook het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging moet worden geacht nooit te hebben bestaan, merkt de Raad op dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen geenszins blijkt dat met de nietigverklaring van verzoekers huwelijk ook meteen verzoekers verblijf werd ingetrokken of vernietigd. De rechtbank van eerste aanleg heeft overigens geen enkele bevoegdheid inzake de intrekking van verzoekers recht op verblijf in het Rijk, hetgeen de toegang en het verblijf van vreemdelingen behelst zodat deze bevoegdheid toekomt aan de daartoe bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde. Het feit dat de gemachtigde het verblijfsrecht intrekt op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, neemt bovendien niet weg dat de verzoeker voorheen een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie genoot (artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet), zodat voor het beëindigen/intrekken van dit verblijfsrecht wel degelijk de *lex specialis* van artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet voorrang heeft op het voormelde algemeen rechtsbeginsel.

Voorts kan de Raad de verzoeker bijtreden waar hij, bij monde van zijn raadsman, ter terechtzitting stelt dat in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 2 maart 2016 (houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen) wordt bevestigd dat artikel 42septies (oud) van de vreemdelingenwet een *lex specialis* is inzake de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* in het geval van familieleden van burgers van de Unie (*Parl.St. Kamer, 2015-2016, nr. 1696/001, 9-11*).

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoekers “*recht op vestiging*” wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt *in casu* met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE